

РЕШЕНИЕ

№ 6026

гр. София, 03.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65
състав**, в публично заседание на 28.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **10057** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 46а, ал.1 и ал.2, вр. с чл. 44, ал.8 и ал.6 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на А. А. Л., гражданин на Руската федерация, [дата на раждане], срещу заповед № УРИ 5392 ПАМ-775/18.09.2020г., издадена от началник отдел „Миграция – СДВР, с която е принудително настанен в Специализиран дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ) при дирекция „Миграция“ за срок не повече от шест месеца от датата на фактическото настаняване.

В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна, като издадена при съществени нарушения на административно-производствените правила, както и че е немотивирана. Конкретно е посочено, че при издаването ѝ административният орган не е положил усилия да установи дали е възможно налагане на по-лека мярка. Изложени са доводи за неправилност на оценката на органа, че е налице опасност да се укрие. Моли съда да я отмени. Не претендира разности.

Ответникът, началник отдел „Миграция“ – СДВР, представя административната преписка по издаване на оспорената заповед. В писмено становище и в съдебно заседание, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Излага доводи за законосъобразност на оспорената заповед. Моли съда да отхвърли оспорването. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура не участва при разглеждане на делото.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и събраните по

делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна: Със заповед № ЗДМ-1308/15.11.2007г. на директора на дирекция “Миграция” - МВР, на основание чл.42, ал.1 и ал.2 и чл.43з, ал.1 във вр. с чл.10, ал.1, т.6 от ЗЧРБ и поради това, че чужденецът е извършил умишлено престъпление на територията на страната, което съгласно българското законодателство се наказва с повече от три години лишаване от свобода, на А. А. Л., гражданин на Руската федерация, [дата на раждане] , е наложена принудителна административна мярка експулсиране от страната. Заповедта е връчена при отказ от страна на адресата ѝ да я подпише, което е удостоверено с подписите на двама свидетели. Не е посочена дата на връчване, но заповедта подлежи на незабавно изпълнение по силата на чл.44, ал.4, т.3 ЗЧРБ и липсват данни или твърдения заповедта да е отменена или допуснатото по закон предварително изпълнение да е спряно.

От отразеното в докладна записка УРИ 5392р-863/18.09.2020г., се установява, че на 18.09.2020г., около 11 часа, в 05 РУ-СДВР е получен сигнал, че при тях се намира чужд гражданин без документи за самоличност, предаден им от Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ – МС). При извършени справки служителите от сектор “Незаконна миграция”, отдел “Миграция“ - СДВР, установили, че спрямо гражданина на Руската федерация А. А. Л. има наложена принудителна административна мярка (ПАМ) експулсиране със заповед № 1308/15.11.2007г. на директора на дирекция “Миграция” – МВР.

При извършена справка в дирекция “Миграция” е установено, че жалбоподателят е настаняван в СДВНЧ на 24.09.2019г. до на 26.11.2019г., когато е предаден на ДАБ – МС, където е подал молба за закрила. От извършена справка в АИС – Бежанци се установява, че с решение № 1923/27.08.2020г. на чуждия гражданин е отказано предоставяне на международна закрила.

От извършени справки в АИС –ГК се установява, че няма данни А. А. Л. да е напуснал страната след издаването на заповедта за налагане на ПАМ “Експулсиране” през 2007г., поради което наложената ПАМ не е изпълнена.

В докладната записка е отразено проведено интервю с руския гражданин, в което заявява, че няма никакво намерение да се завръща и ще възпрепятства изпълнението на наложената принудителната мярка. Обяснява, че е имал продължително пребиваване, което му е отнето през 2007г. През 2019г. е настанен в СДВНЧ, след два месеца подава молба за международна закрила в ДАБ-МС, но му е отказана. Заявява, че няма паспорт, средства за издръжка и адрес на който да живее, няма роднини и близки в република България, при които да отседне. През периода, през който е кандидат за бежанец е настанен в бежанския център “В.” към ДАБ –МС.

В докладната записка, след направените справки и заявеното в интервюто, е изведен извод, че А. А. Л. не е предприел необходимите действия за узаконяване на пребиваването си в страната и ще препятства изпълнението на наложената ПАМ и като е съобразено, че няма паспорт, няма адрес, няма средства за издръжка, както и близки или роднини в България, на основание чл.44, ал.1, ал.6, ал.8 и ал.10 от ЗЧРБ, е предложено да бъде издадена заповед за настаняване, във връзка с наложената на основание чл.42, ал.1и ал.2и чл.43з, ал.1 , във вр. с чл.10, ал.1, т.6 от ЗЧРБ, ПАМ със заповед № 1308/15.11.2007г. на директора на дирекция “Миграция”- МВР.

Като се е позовал на изложените в докладна записка УРИ 5392р-863/18.09.2020г. по описа на отдел “Миграция” СДВР мотиви, на основание чл.44, ал.6, ал.8 и ал.10 от ЗЧРБ, чл.10, ал1, т.1 от Наредба № Из-1201/01.06.2010г. за реда на временно

настаняване на чужденци в специализираните домове за временно настаняване на чужденци и за организацията и дейността им, с цел организиране на експулсирането до отпадане на пречките и създаване на необходимата организация по изпълнение на наложената ПАМ, началникът на отдел "Миграция" - СДВР е настанил принудително А. А. Л. в СДВНЧ при дирекция "Миграция" за срок не повече от шест месеца от датата на фактическото настаняване.

Заповедта е връчена на жалбоподателя на 18.09.2020г. при отказ, което е удостоверено с подписа на един свидетел/ връчителя. На същата дата е настанен в СДВНЧ – С., видно от приемо-предавателен протокол УРИ 5392р-864/18.09.2020г.

Така установените факти, не се оспорват от страните.

При така установените факти, Административен съд София-град приема следното от правна страна:

От отбелязването върху обжалваната заповед и заявеното в молбата за възстановяване на срока подадена с жалбата, се установява, че жалбата до съда е подадена след изтичане на преклузивния срок по чл. 46а, ал. 1 ЗЧРБ. С определение от 15.10.2020г. срокът за обжалване на заповедта е възстановен. Жалбата е подадена от адресата на оспорената заповед – лице с правен интерес от оспорването ѝ, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Заповедта е издадена от компетентен орган – началник отдел "Миграция" - СДВР, надлежно оправомощен, на основание чл. 43, ал.4 от ЗМВР и чл.44, ал.1 от ЗЧРБ, със заповед № ОВз-9426/ 06.12.2018г. на директора на СДВР, да налага ПАМ по чл.44, ал.6 от ЗЧРБ.

При постановяване на оспорената заповед не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените. От докладна записка УРИ 5392р-863/18.09.2020г. се установява, че на 18.09.2020г. с чужденеца е проведено интервю, обяснено му е, че е незаконно пребиваващ на територията на България и следва да се завърне в страната си. Заявил е, че няма паспорт, адрес и средства за издръжка, няма близки и роднини, при които може да отседне.

Изложени са фактически и правни основания за издаване на заповедта, като органът изрично се е позовал на предложението направено в докладна записка УРИ 5392р-863/18.09.2020г., за да приеме, че са изпълнени изискванията на чл. 44, ал. 10 от ЗЧРБ. В посоченото предложение, към което препраща заповедта, се съдържа подробно изложение на относимите факти, както и мотиви за принудителното настаняване на чужденеца. Не е необходимо административният акт да съвпада по време с излагането на съображенията, заради които е постановен. Възможно е те да предхождат акта и да се съдържат в отделен документ, предварително съставен, за да го инициира. Щом се базира на такъв подготвителен материал, изготвен от помощен орган, формулираните в него мотиви следва да се смятат обосноваващи административния акт (ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС).

Докладната записка представлява официален документ по смисъла на чл.179, ал.1 ГПК, издаден от длъжностно лице в кръга на службата му по установените форма и ред, съставлява доказателство за изявленията пред него и за извършените от него и пред него действия и не е оспорена от ответната страна. Напротив, от съдържанието на жалбата се установява, че няма спор относно отразените в нея факти.

В мотивите на заповедта е посочено, че настаняването е с цел организиране на

експулсирането, до отпадане на пречките и създаване на необходимата организация по изпълнение на наложената ПАМ. Следователно тепърва ще се предприемат действия по изпълнение на наложената ПАМ и ще се установи съществува ли разумна възможност за извеждането на жалбоподателя от страната.

А. А. Л., към датата на издаване на оспорената заповед, има качеството на незаконно пребиваващ в страната чужденец. Правният статус, който даден чужд гражданин има, е решаващ за правомощията на държавата, в лицето на нейните компетентни органи, спрямо него. С оглед на това правилното установяване на правния статус на чуждия гражданин е елемент на материалната законосъобразност на предприетите спрямо него мерки.

Безспорно е, че съгласно чл. 142, ал. 1 АПК материалната законосъобразност на индивидуалния административен акт се преценява от съда към момента на издаването му. Съгласно чл. 142, ал. 2 АПК установяването на нови факти от значение за делото, след издаването на акта, се преценява към момента на приключване на устните състезания. Тези нови факти могат да бъдат само тези, които са настъпили след издаването на акта и които с обратна сила променят правното значение на фактите, въз основа на които органът е взел решението си. Правното значение на един факт може да бъде променено от правни норми, на които законодателят е придал обратно действие, или от съдебно решение.

В случая, предмет на оспорения административен акт не е прилагането на мярка "екстрадиция" или "връщане", при които съдът е длъжен да отчете и всички, настъпили след издаването на акта факти и обстоятелства с оглед на необходимостта да извърши пълна и ex nunc оценка на фактите (виж решение на Съда по правата на човека от 28.11.2011 г., *S. and E. v. T. U. K.*, А. № 8391/07 и 11449/07, т. 215 и цитираната там практика). Предмет на оспорения акт е мярката "принудително настаняване в специален дом за временно настаняване на чужденци", която принудителна мярка, при настъпване на нови обстоятелства, винаги може да бъде прекратена. Става въпрос за първоначално принудително задържане в специалния дом, а не за продължаване на срока задържането.

С оглед на горното и поради липсата на юридически факти, които да променят правното значение на релевантните факти, преценката за законосъобразност на оспорената заповед следва да се направи с оглед на доказаните по делото факти към датата на издаване на заповедта – 18.09.2020 г.

Видно от доказателствата по делото, към датата на издаване на оспорената заповед жалбоподателят е имал статус на незаконно пребиваващ в страната чужд гражданин, на когото е приложена мярка "експулсиране". Към датата на издаване на заповедта не са налице доказателства А. А. Л. да е подал актуална молба за закрила. От доказателствата по делото се установява, а и между страните няма спор, че той е с отказан статут на бежанец, поради което правният му статус е предмет на регламентация от ЗЧРБ, съответно Директива 2008/115/ЕО Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 г. относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни.

С оглед на това и при отчитане на факта, че на жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка "експулсиране", мярката "принудително настаняване в специален дом за временно настаняване на чужденци" е в съответствие с преследваната от закона цел - да се подготви и извърши извеждането на чуждия гражданин извън страната, чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ, съответно чл. 15 (1) Директива

2008/115.

Налице са и предвидените в закона материалноправни предпоставки за издаване на заповед, с която се прилага мярката "принудително настаняване в специален дом за временно настаняване на чужденци" Съгласно чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ мярката се прилага, когато чуждият гражданин е с неустановена самоличност, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване. От така приетите от националния законодател предпоставки първата - лицето е с неустановена самоличност, не съответства на визираното в чл. 15 (1) Директива 2008/115. Директивата допуска принудително задържане, когато е налице опасност от укриване или чуждият гражданин избягва или възпрепятства връщането или извеждането.

В случая, органът е посочил, че е налице опасност лицето да се укрие. Това е мотивирано и в докладна записка УРИ 5392р-863/18.09.2020г., с която е направено предложение да бъде издадена заповед за настаняване в СДВНЧ, където е отразено, че жалбоподателят в интервюто е заявил, че ще възпрепятства изпълнението на заповедта. Това най-вероятно е целта и на подадената молба за закрила в ДАБ -МС. С оглед цялостното поведение на чуждия гражданин на територията на страната до момента, а именно, че е с отнето разрешение за пребиваване от 2007г., повече от 13 години не изпълнява наложената ПАМ и пребивава в страната без разрешение, без да предприеме действия да узакони пребиваването си, както и факта, че е извършил умишлено престъпление на територията на страната, което съгласно българското законодателство се наказва с повече от три години лишаване от свобода, административният орган е стигнал до обоснован извод, че жалбоподателят няма да се съобрази с наложената му мярка. Няма близки или роднини в страната, което би могло да помогне да бъде локализиран.

Жалбоподателят, в качеството на незаконно пребиваващ на територията на страната гражданин на трета държава, попада под регулацията на правото на Европейския съюз и с оглед на това черпи права от това право. Съгласно чл.15 на Директива 2008/115, освен ако в конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, държавите-членки могат да задържат гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, само за да се подготви връщането и/или да се извърши процеса на извеждане, и по-специално когато: а) е налице опасност от укриване; или б) засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането. Всяко едно задържане е за възможно най-кратък срок и продължава единствено по време на процедурите по извеждане и при надлежно изпълнение на тези процедури.

В случая административният орган е обосновал наличие на хипотезата на параграф 1, б.а от чл.15 на Директива 2008/115, макар и да не се е позовал изрично на разпоредбата, след като е установил, че не могат да бъдат приложени ефективно други по-леки мерки. Посочил е , че чужденецът няма паспорт, не разполага със средства за издръжка или адрес, на който да живее. По изложените съображения налице са материалноправните основания за издаване на заповедта, визирани в чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ.

Изпълнено е и цитираното изискване задържането да е за възможно най-кратък срок и продължава единствено по време на процедурите по извеждане и при надлежно изпълнение на тези процедури.

По гореизложените съображения, обжалваният административен акт е издаден от

компетентен орган и в предвидената от закона писмена форма, спазени са приложимите процесуални и материалноправни разпоредби, поради което подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

В полза на ответника не се следва юрисконсултско възнаграждение, тъй като жалбоподателят е освободен от заплащане на държавна такса и разноси по делото.

Водим от горното, Административен съд София-град, Първо отделение, LXV състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. Л., гражданин на Руската федерация, [дата на раждане] , срещу заповед № УРИ 5392 ПАМ-775/18.09.2020г., издадена от началник отдел „Миграция – СДВР.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: